

ДО ВДОВИЦАТА, ИЗМЪЧВАНА ОТ ТЪГИ И ГРИЖИ

Тъгуваш по починалия си съпруг. Тревожиш се за децата. Плачеш ден и нощ. В душата ти - смут и мрак. Пред очите ти - мъгла и неизвестност.

Бъди храбра. Не се страхувай! Кажу си: моят съпруг принадлежеше първо на Бога, а след това на мен; и децата ми - първо са Божи, а след това мои. Ако опитният градинар изскубне един стрък цвете, това означава, че е трябвало да го направи. Той знае причините. А една от причините е тази - да напредват по-добре околните цветя. Отсега и ти с децата ще напредваш по-добре духовно. Твоите мисли ще се въздигат от земното към небесното. Душата ти ще се прилепи по-силно към Бога. Духът ти ще триумфира над тялото. Смъртта няма да бъде вече страшна за теб. Предишната суета ще ти стане смешна. Ще престанеш да гледаш на този свят като на родина на истинско и трайно щастие. Следователно ще получиш многостранна духовна печалба. Знай, че Бог зида и когато руши.

За децата не се тревожи. Само прави това, което е по силите ти. Останалото повери на техния и твоя Творец. Възложи на Господа грижите си и ще усетиш, че твоят кръст е лек. Имало е и има овдовели майки с много тежки кръстове. Ще ти опиша един твърде тежък случай.

В началото на световната война германците убиха един мой познайник, убиха го пред дома му край Дрина. Къщата му запалиха, а жена му и шестте им невръстни деца прогониха от това място.

Оттогава бяха изминали дванадесет години. Един ден в Скопие пред мен неочаквано застана млад чиновник от железниците и ми се представи като син на моя загинал познат. Зарадвах се много и със страх попитах: дали още някой от тях седмината е жив? Той весело ми отвърна:

- Слава Богу, всички сме живи и здрави! Двама сме на държавна служба, двама се занимават с търговия, по-голямата ни сестра е омъжена, а по-малката живее с майка в Б.

Тогава започна да ми описва всички претърпени от тях мъки и страхотии. Как вървели пеш, по-точно се лутали из цялата страна от Дрина до Битоля. Глад, болести, арести, нощуване по гари, по механи, край пътища. Свърх всичко - страх, неизвестност, чужди краища. Но накрая - победа и слава. Съхранена чест, и разум, и живот, и вяра. Нужно ли е да продължавам? Мисля, че борбите и победите на тази майка с шестте сирачета са по-славни и по-прекрасни от Наполеоновите.

И на теб Бог ще помогне. Не Го забравяй и Той няма да те изостави. Ще победиш и победата ще ти бъде сладка веќе веќе.

Мир на теб и благословение от Бога!